

národní
úložiště
šedé
literatury

Zisky 2018 GVUO: Kateřina Šedá - Bedřichovický poledník

Galerie výtvarného umění v Ostravě
2019

Dostupný z <http://www.nusl.cz/ntk/nusl-432063>

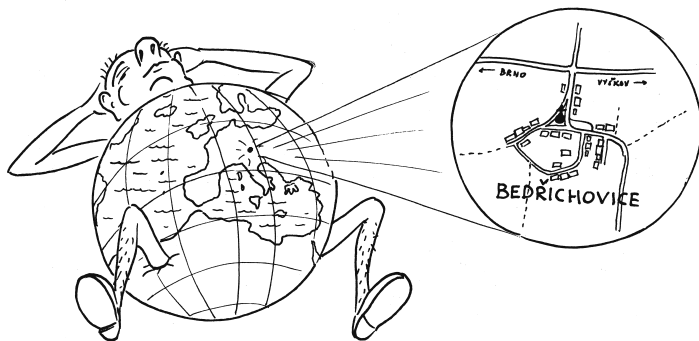
Dílo je chráněno podle autorského zákona č. 121/2000 Sb.

Tento dokument byl stažen z Národního úložiště šedé literatury (NUŠL).

Datum stažení: 02.05.2024

Další dokumenty můžete najít prostřednictvím vyhledávacího rozhraní nusl.cz .

← BEDŘICHOVICE NAD TEMŽÍ, 2015
BEDŘICHOVICE UPON THAMES, 2015
foto / photographs: Martin Hlavica, Kamil Till

Bedřichovice - pupek světa

BEDŘICHOVICE V LONDÝNĚ, LUBOMÍR MUDRÁK, 2011
kresba fixem / otištěno v Konverzační příručce
bedřichovicko-anglické, OD B DO Z
BEDŘICHOVICE IN LONDON, LUBOMÍR MUDRÁK, 2011
"Bedřichovice - the centre of the world"
felt tip drawing / printed in the Bedřichovice-to-
English Phrasebook "FROM B TO Z"

„UMĚNÍ UŽ NENÍ PONÍŽENO NA ÚROVEŇ DEKORACE.“

Marcel Duchamp

(Rozmluvy s Pierrem Cabanem)

Lidé, kteří soustavně nesledují proměny umělecké scény nebo alespoň pravidelně nenavštěvují galerie a muzea umění, nejsou většinou připraveni vstoupit do otevřeného dialogu s díly současného umění, pokud alespoň něčím nepřipomínají obvyklé formy výtvarných uměleckých děl minulosti. Rozvolnění a proměny forem komunikace mezi umělcem a příjemcem (divákem, posluchačem, účastníkem akce aj.) s sebou přináší mnoho úskalí. Jejich formy jsou natolik odlišné od běžnou populací akceptovaných podob výtvarného umění, že i přes snahy teoretiků, institucí, edukačních pracovníků v galeriích a muzeích umění opakovaně zní otázka: „To je umění?“ Nový pohled na umění a umělce, formulovaný Marcellem Duchampem již na počátku 20. století šel nekompromisně do stáletími kotvených jistot teritoria výtvarného umění, paralelně s druhým zásahem abstrakce. Ve chvíli, kdy se umělec dosadil do role tvůrce nových forem a myšlenka byla povýšena nad pouhý záznam skutečnosti, došlo ke zmatení. Touto situací byla zákonitě nastolena otázka: Co je to umění? Je to mistrovsky zvládnutý manuální přepis skutečnosti? Naučená dovednost? Zděděný model umění jako dekorace? Neotřelý pohled na svět daný umělcům? Výzva ke komunikaci? Rozprava o světě a čase, ve kterém žijeme?

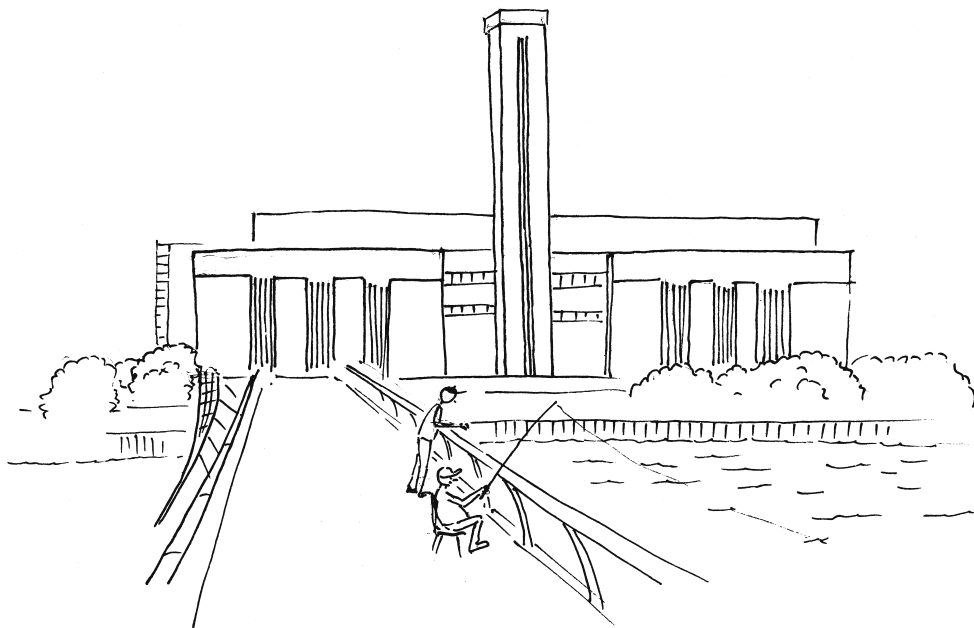
Šíře uměleckých forem se v současném umění zdá být bezbřehá. Umění opustilo v mnoha případech plochu obrazu a vstupuje do přímého kontaktu s divákem. Ocitá se ve veřejném prostoru mimo galerie a muzea umění. Přiblížilo se na dotek.

“ART IS NO LONGER REDUCED TO A DECORATIVE ROLE.”

Marcel Duchamp

(Dialogues with Pierre Cabann)

People who do not systematically follow the evolution of the art scene - or at least do not regularly visit galleries and museums of art - are generally not prepared to enter into an open dialogue with works of contemporary art unless these works in some way resemble the familiar forms of art from the past. Forms of communication between the artist and the recipient (viewer, listener, event participant, etc.) are becoming looser and undergoing transformation - and this process presents numerous difficulties. The forms of contemporary art are often so different from the forms of art accepted by most of the public that despite the efforts of theoreticians, institutions, and educators working at galleries and museums of art, we can still frequently hear responses such as “Is that art?” The new approach to art and artists formulated by Marcel Duchamp at the turn of the 20th century represented a radical break with centuries of firmly-anchored certainties regarding the territory occupied by fine arts - in parallel with another radical change, the rise of abstraction. At the moment when the artist became a creator of new forms, combined with the moment when the idea gained prominence over mere representations of reality, confusion began to reign. This situation logically led to the question: What is art? Is it a brilliantly executed manual reproduction of reality? A learned skill? An inherited model of art as decoration? A fresh view of the world seen through the eyes of artists? A challenge to communicate? A discussion about the world and the times in which we live? In today's world, the range of artistic forms appears to be boundless. In many cases, art has shifted away from the surface of the image, entering into direct contact with the viewer. It has moved beyond the confines of galleries and museums of art, and into public spaces. It has become close enough for us to touch.

BEDŘICHOVICE V LONDÝNĚ, LUBOMÍR MUDRÁK, 2011
kresba fixem / otištěno v Konverzační příručce
bedřichovicko-anglické, OD B DO Z
BEDŘICHOVICE IN LONDON, LUBOMÍR MUDRÁK, 2011
felt tip drawing / printed in the Bedřichovice-to-English
Phrasebook "FROM B TO Z"

GALERIE VÝTVARNÉHO UMĚNÍ V OSTRAVĚ zakoupila v roce 2018 do svých sbírek pět objektů Kateřiny Šedé, které byly poprvé vystaveny v Kulturním domě při slavnostním otevření bedřichovické návsi, *Bedřichovice nad Temží*, 3.9.2015. Jedná se o pět her, které dokumentují akce pětiletého autorčina projektu *Od nevidím do nevidím* (2011–2015). Hry obsahují veškeré materiály k akcím včetně návodů, fotografií, objektů, publikací a tiskovin vydaných v rámci projektu. Aktuální výstava *Bedřichovický poledník* je druhou z řady výstav série ZISKY 2018 GVUO. Detailně představí nejen projekt *Bedřichovice nad Temží*, ale také obsáhlé dílo Kateřiny Šedé prostřednictvím autorčiny monografie *Povolání: Šedá*, jejímž vydavatelem je GVUO a Kateřina Šedá.

V jednom ze svých projektů dlouhodobě pracuješ s obyvateli vesnice Bedřichovice. V roce 2011 jsi vesnici přestěhovala do Londýna. Založila jsi tím dne 3. září nový svátek obce. O tři roky později byla dokončena revitalizace náměstí v Bedřichovicích. Proč ses rozhodla takto soustavně pracovat právě s občany Bedřichovic?

V Bedřichovicích jsem původně nic podobného nepředpokládala a v plánu byla jen jednorázová akce. Zároveň jsem ale pořád hledala obec, kde bych mohla zrealizovat svou myšlenku založení obecního svátku. Žádná vesnice, ve které jsem předtím působila, nesplňovala moje podmínky do té míry, abych se o něco podobného mohla pokusit. I přesto, že řada mých akcí dotyčné komunity hodně ovlivnila, nenašla jsem žádnou, u níž bych byla přesvědčená, že se s ní dá během několika let vybudovat svátek. Nikdy jsem nepochybovala o tom, že jsem si vybrala správně.

Proč stěhování do Londýna?

Původní vizi přenést vesnici do města jsem chtěla uskutečnit v Česku. Nejdřív v Brně, pak v Praze. Ve stejném čase se mi ozvala kurátorka z Tate Modern. Přišlo mi skvělé, že se přesunem vesnice do města promění i jazyk.

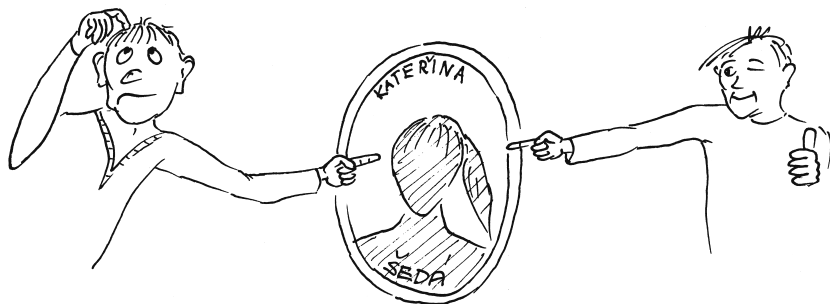
Po akcích *Dejte mi svátek!* (2012), *Třetí září – soutěž v chytání lelků* (2013), *Přílet pečených holubů* (2014) následovala revitalizace návsi a její otevření v roce 2015, *Bedřichovice nad Temží*. Přestavbu aktivně sledovaly a komentovaly děti z Bedřichovic. Jak vzniklo Bedřichovické zpravodajství?

Prvním impulzem pro mě byl rozhovor, který se mnou bedřichovické děti udělaly během soutěže v chytání lelků. Původně to braly spíš jako vtip, ale mně se to celé hodně líbilo – jak se ptaly, jak se u toho tvářily... V něčem mi to připadalo jako přesný obraz toho místa. Navíc místní děti běžně tráví dost času na hřišti před kulturním domem, takže kdo by mohl lépe referovat o dění v obci a během roku podrobně sledovat proměnu návsi? Řekla jsem si, že bych toho mohla využít – založila jsem s nimi Bedřichovické zpravodajství, které pravidelně každý měsíc přinášelo aktuální zprávy z obce. Od začátku jsem do toho nechtěla příliš zasahovat, jen jsem jim dala techniku a občas pro ně zařizovala nějaké praktické věci. Výsledek je neuvěřitelný. Záznamy budou součástí instalace v GVUO.

Při revitalizaci náměstí v Bedřichovicích jsi úzce spolupracovala se šlapanickou radnicí, pod níž obec spadá. Co bylo na počátku tohoto velkorysého plánu?

Už během prvních schůzek v roce 2011 jsem si nemohla nevšimnout, že Bedřichovice nemají žádné centrum, kde by se mohlo scházet více lidí. Kaple stojí na jiném místě než kulturní dům a nemá kolem sebe žádné prostranství. Před kulturním domem je pouze silnice a velké dětské hřiště. Kdykoli jsem uspořádala nějakou akci, lidé museli postávat na silnici před kulturním domem a potom šli domů. Na podzim 2013 se mi zničehonic ozval starosta Šlapanic Jaroslav Klaška, zda bychom se mohli společně sejít na radnici. Téma schůzky mě překvapilo – jednalo se o opravu kulturního domu. Starosta přišel s návrhem společně vypracovat plán na směřování kulturního domu a zažádat o dotaci u Regionálního operačního programu. Krátce nato se však ukázalo, že Evropská unie tentokrát vypisuje výběrové řízení na návrhy veřejných prostranství a středů obcí. To byla přesně věc, která Bedřichovicím chyběla – společný prostor uprostřed obce, kde by mohli obyvatelé trávit společně čas. V únoru 2013 jsme s Jaroslavem Klaškou, s architektkou Jitkou Ressovou a Davidem Zajičkem, se zastupitelem Bedřichovic Ivanem Vavrem a s grafikem Radimem Peškem podali návrh na revitalizaci návsi pod názvem *Bedřichovice nad Temží*. Návrh vycházel z mého původního nápadu přenést londýnskou atmosféru do obce natrvalo a tím do Londýna dostat úplně všechny.

„ Nevadí vám ale, že vás má' hodně lidí za blázná... ”

BEDŘICHOVICE V LONDÝNĚ, LUBOMÍR MUDRÁK, 2011

kresba fixem / otištěno v Konverzační příručce bedřichovicko-anglické, OD B DO Z

BEDŘICHOVICE IN LONDON, LUBOMÍR MUDRÁK, 2011

“But you don't mind that lots of people think you're crazy...”

felt tip drawing / printed in the Bedřichovice-to-English Phrasebook “FROM B TO Z”

KATEŘINA ŠEDÁ se narodila v roce 1977 v Brně-Lišni. V letech 1999–2005 studovala na AVU v Praze (ateliér Vladimíra Kokolii). Výběr z posledních samostatných výstav: Renaissance Society Chicago (2008); Mori Art Museum, Tokio (2010); Künstlerhaus Bremen, Brémy (2011); Millennium Gallery, Sheffield (2011); Tate Gallery, Londýn (2011); Kunstmuseum Luzern, Lucern (2012); Los Altos/SF MOMA, San Francisco (2013); The Tram Buskers Tour, IHME, Helsinky (2016). Výběr ze skupinových výstav: Documenta 12, Kassel (2001); 5th Berlin Biennial, Berlín (2008); Manifesta 7, Bolzano (2008); Lyon Biennial (2010); Venice Biennial (2013); UNES-CO, Architecture Biennale in Venice (2018).

SPOLEČNÉ FOTOGRAFOVÁNÍ OBYVATEL BEDŘICHOVIC, 2012
GROUP PHOTOGRAPH OF THE PEOPLE OF BEDŘICHOVICE, 2012
foto / photograph Michal Hladik

SPOLEČNÉ FOTOGRAFOVÁNÍ OBYVATEL BEDŘICHOVIC, 2013
GROUP PHOTOGRAPH OF THE PEOPLE OF BEDŘICHOVICE, 2013
foto / photograph Michal Hladik

SPOLEČNÉ FOTOGRAFOVÁNÍ OBYVATEL BEDŘICHOVIC, 2014
GROUP PHOTOGRAPH OF THE PEOPLE OF BEDŘICHOVICE, 2014
foto / photograph Michal Hladík, koláž / collage: Kateřina Šedá

SPOLEČNÉ FOTOGRAFOVÁNÍ OBYVATEL BEDŘICHOVIC, 2015
GROUP PHOTOGRAPH OF THE PEOPLE OF BEDŘICHOVICE, 2015
foto / photograph Michal Hladík

Kdy jsi věděla s jistotou, že to, co děláš, je to pravé?

Já jsem to věděla vždycky, nikdy jsem neuvažovala nad tím, že bych měla dělat něco jiného. Mou cestu vždycky zpochybňovali ostatní, ne já sama. Ale možná to bylo taky proto, že jsem to nedokázala přesně formulovat, což působilo zezáčátku málo důvěryhodně. Celý život si lámu hlavu nad tím, proč jsem se narodila právě těmto rodičům a co tady mám vlastně dělat, k čemu jsem se tady ocitla. Teprve na Akademii u Vladimíra Kokolii jsem si uvědomila, že budu muset svoje pocity přesně specifikovat a jasně pojmenovat, jinak se nikam nedostanu. Vladimír říkal, že se musíme snažit být ve správný čas na správném místě – což je opravdu náročný úkol a ten se trvale snažím plnit. A ještě jednu důležitou věc jsem se tam naučila – všechny názory a rady musím trpělivě vyslechnout, a pak na ně při tvorbě úplně zapomenout. Pokud se mi nějaké věci v životě podařily, tak proto, že jsem poslouchala hlavně sama sebe. Zní to jako bych byla totální ignorant, ale ono to tak do určité míry musí být. Důkazem toho je skutečnost, že jsem ochotná snést docela dost věcí, abych mohla dělat to, co chci a čemu věřím.

Nabízíš řešení různých problémů, které jiní jen registrují. Co tě k tomu vlastně vede?

Původně jsem si tím řešila vlastní problémy, nečekala jsem, že by to mohlo pomoci někomu dalšímu. Jako malá jsem hodně kreslila, později jsem dělala spíš záznamy nějakých procesů. Moje první „akce“ – kreslení žehličkou nebo vysavačem – nic neřešily. Byly to věci, které většinou vizuálně zaznamenávaly konkrétní proces. Nikdy mě ale neuspokojovalo jen zobrazování věcí, chtěla jsem, aby znázorněné věci ožily a začaly vzájemně komunikovat. Když jsem dělala babičku (*Je to jedno*, 2005), tak mě zpočátku vůbec nenapadlo, že by to mohlo být umělecké dílo. Vůbec! Zároveň to byla první věc, kdy jsem si uvědomila, že moje řešení může být návodem pro někoho jiného. A to byl i důvod, proč jsem se pak rozhodla projekt vystavit v galerii. A skutečně to fungovalo. Hned po vernisáži jsem dostala dopis od jedné paní, která prosila o radu – taky by s babičkou chtěla kreslit, ale neví co. Společně jsme pak řešili, čemu by se mohly věnovat.

Když jsi už zmínila kresby vysavačem a žehličkou. Byl v období tvého studia na střední umělecké škole někdo, kdo tě korigoval a vedl?

Šla jsem hodně svou vlastní cestou, ale určitě mě ovlivnili i učitelé, které jsem tehdy měla možnost na škole potkat – Pavel Dvorský, Dalibor Chatrný, Dana Chatrná atd. Právě oni se ve studentech snažili probudit jiný způsob vnímání věcí. Nicméně práce, které jsem připravila na přijímačky na Akademii a UMPRUM, jsem si dělala úplně sama. Nikomu jsem je neukazovala a s nikým jsem je neprobírala. Když jsem se Vladimírem Kokoliou poprvé přišla na konzultace, vůbec nic na mě neříkal, neměla jsem z toho zrovna dobrý pocit. Nevěděla jsem tehdy, že když ho něco zaujme, tak mlčí.

Existuje spousta materiálů, které dokládají, jak projekt vzniká. Ne všechno ale lidé znají. Jak je to s kresbami? Mluvíš o tom, že se jimi prokresluješ k řešení projektu. Jak moc je pro tebe kresba důležitá?

Až na AVU jsem si uvědomila, že i písmo je kresba a naučila jsem se kresbou přemýšlet. Neříkám, že jsem předtím tuto schopnost neměla, ale nedokázala jsem to pojmenovat a spojit v jeden kompaktní celek. K tomu jsem došla intenzivním, dlouhým kreslením nějakého modelu, na který jsem se musela několik hodin soustředit. Jen díky kresbě jsem se naučila dlouhodobě koncentrovat na jeden problém a jít několik vstev do hloubky. Zpočátku jsem skákala zleva doprava a byla roztěkaná. Měla jsem spoustu nápadů, myšlenek, chtěla jsem kreslit tohle a tamto. Jeden z největších problémů, kterého jsem se potřebovala zbavit, byla povrchnost. Nebyla jsem schopná jako krtek zabořit hlavu a prostě jít dolů do té chodby a potom z ní vylézt ven. Člověk potřebuje obrovské odhodlání, aby chodil do jedné vesnice rok a neustále obhajoval něco, čemu nikdo nerozumí. Každý den čtyři pět hodin a pak zase znova. Kresba mě vlastně naučila a přivedla k tomu, že jsem schopna tu věc nejenom vymyslet, ale dlouhodobě na něčem pracovat a na konci dospět k výsledku. Většina lidí si myslí, že k mým věcem musím přečíst hodně sociologických knih, navštěvovat řadu přednášek, mít znalosti z literatury, což samozřejmě není pravda. Je potřeba se naučit hlavně dívat. Kokolia mě naučil, že když se dívám na postavu, nemusím kreslit tu postavu, ale můžu kreslit vzdálenost mezi sebou a tou postavou, můžu kreslit pozadí, které je za ní, nebo spoustu jiných věcí. A já ho zas (doutám) naučila, že ta nakreslená postava může nakonec vystoupit z papíru a otočit všechno vzhůru nohama.

Dá se říct, čemu věnuješ při stavbě a realizaci akce největší prostor?

Největší část mé energie spaluje na to přijít. Čím jsem starší, jde mi to paradoxně hůř, i když moji blízcí by opoňovali, že to je proto, že těch věcí dělám hodně. Nicméně stav, kdy najednou vidím věci ze všech stran, tzn. božský pohled, mě stojí pořád velké úsilí. Občas mi někdo položí otázku: „Ty máš tolik nápadů, jak na to všechno přicházíš?“ Vtip je ale v tom, že to žádné nápady nejsou. Vždycky si u toho vzpomenu na ty měsíce práce, kdy kreslím třeba popelnici z patnácti různých stran, potom se na ni ptám lidí a tak dál. Přála bych si, abych na to přišla během jednoho týdne, doslova bych si nepřála nic jiného. Často to trvá měsíc, než se zbavím standardního přemýšlení a vidění věcí. Dělám to tak, že se co nejvíc věcí postupně zbavuju, a to mi zabírá největší díl celého procesu. U nových projektů mě napadají principy, které už znám a musím je překonat. Takže je to logicky těžší a těžší. A taky se nespokojím s tím, co fungovalo před deseti lety. To ve výsledku s sebou přináší větší nároky na moje věci i na mě samou.

Rozhovory Yvony Ferencové s Kateřinou Šedou vznikly v čase přípravy její monografie v září 2019.

In 2018, the GALLERY OF FINE ARTS IN OSTRAVA purchased five works by Kateřina Šedá for its collections. All five works were first displayed on 3 September 2015 at a community centre in the Moravian village of Bedřichovice, to celebrate the opening of the revitalized village square created as part of Šedá's project *Bedřichovice upon Thames*. The works take the form of five games which document the events held during the five-year project *From morning till night* (2011–2015). The games include all the materials from the events, including instructions, photographs, objects, publications and printed materials produced as part of the project. The current exhibition *The Bedřichovice Meridian* is the second in the series of exhibitions entitled ACQUISITIONS 2018. It presents a detailed view of the *Bedřichovice upon Thames* project as well as showcasing Kateřina Šedá's extensive oeuvre through her monograph *Occupation: Šedá*, published by the Gallery of Fine Arts in Ostrava and the artist.

In one of your projects you've collaborated with people from the village of Bedřichovice for many years. In 2011 you actually "relocated" the village to London and created a new annual holiday for the village (3 September). Three years later, the renovation of the village's square was completed. Why did you decide to collaborate with the people of Bedřichovice in such a systematic way?

Originally I didn't expect a long-term collaborative project to develop; I only planned a one-off event in Bedřichovice. But I continued to look for a village where I could make my idea of creating an annual village holiday become a reality. No other village where I'd worked met my needs well enough to enable me to try something like that. Although many of my events elsewhere had a major impact on a community, I wasn't convinced that I'd be able to create a new holiday in those villages within just a few years. And I've never been in any doubt that my choice of Bedřichovice was the right one.

Why did you decide to "move" the village to London?

At first, I wanted to relocate a Czech village to a Czech city - I thought of Brno, then Prague. But then a curator from the Tate Modern in London contacted me. I thought it was a great idea that the move to the city would also involve a change of language.

After the events *Give Me A Holiday!* (2012), *3 September - Competition in Idling* (2013) and *Something for Nothing* (2014), the village square was revitalized and opened to the public in 2015 - that was the *Bedřichovice upon Thames* project. Children from the village actively monitored progress on the renovation, and commented on it. How did the *Bedřichovice News* originate?

The first inspiration came when children from Bedřichovice interviewed me during the idling competition. At first they approached it as a joke, but I really liked it - I liked the questions they asked, their faces during the interview... It struck me that in some ways, it was like a true reflection of the place. And children from Bedřichovice spend quite a lot of time in the playground outside the village community centre, so who better to report on what was going on in the village and to monitor progress on the transformation of the village square? It occurred to me that I could

make use of that - so I got together with them and we set up the Bedřichovice News, which presented monthly reports on events in the village. From the outset I didn't want to interfere too much; I just gave them the equipment they would need, and occasionally I sorted out some practical matters for them. The results were amazing - and the recordings will form part of the installation at the gallery in Ostrava.

During the revitalization of the square in Bedřichovice you worked in close conjunction with the town hall in Šlapanice, which is responsible for the village. What were the origins of these ambitious renovation plans?

During our first meetings back in 2011, I couldn't help noticing that Bedřichovice didn't have any real centre where large numbers of people could gather. The chapel and the community centre are in different places, and there is no space around the chapel. Outside the community centre there's just a road and a large children's playground. So whenever I organized an event, people had to stand on the road outside the community centre, and then they just went home afterwards. In the autumn of 2013 I got an unexpected call from the mayor of Šlapanice Jaroslav Klačka, who suggested that we should meet at the town hall. I was surprised to discover that the meeting was about plans to repair the community centre. The mayor presented the idea of jointly creating a plan for the community centre and applying for EU funding via a regional subsidy programme. However, we soon found out that the EU's funding at that time was being targeted at proposals for public spaces and the central parts of villages. That was precisely what Bedřichovice lacked - a shared public space in the centre of the village where people could gather and spend time together. In February 2013 a group of us (the mayor Jaroslav Klačka, the architects Jitka Ressorová and David Zajíček, a local council representative from Bedřichovice Ivan Vavro, the graphic designer Radim Pešek and myself) submitted a proposal for the revitalization of the village square under the title *Bedřichovice upon Thames*. The proposal came from my original idea of bringing the atmosphere of London to the village permanently, so that in a sense, everybody could go to London.

KATEŘINA ŠEDÁ was born in 1977 in Brno-Líšeň. From 1999 to 2005 she studied under Vladimír Kokolia at the Academy of Fine Arts in Prague. Recent solo exhibitions include: The Renaissance Society, Chicago (2008); Mori Art Museum, Tokyo (2010); Künstlerhaus Bremen (2011); Millennium Gallery, Sheffield (2011); Tate Gallery, London (2011); Kunstmuseum Luzern (2012); Los Altos/SF MOMA, San Francisco (2013); The Tram Buskers Tour, IHME, Helsinki (2016). She has also participated in group exhibitions: Documenta 12, Kassel (2001); 5th Berlin Biennale (2008); Manifesta 7, Bolzano (2008); Lyon Biennale (2010); Venice Biennale (2013); UNES-CO, Architecture Biennale in Venice (2018)

When did you first know for sure that you were doing the right thing?

I always knew - I never considered doing anything else. It was always other people who doubted the path I took; but I never doubted myself. Maybe it was partly because I wasn't able to express my ideas precisely, and in the early part of my career that meant I didn't give a very convincing impression. All my life I've been trying to answer the question of why I was born to my particular parents and what I'm meant to be doing here - what I've been born to do. It was only at the Academy under Vladimír Kokolia that I realized that I needed to express my feelings precisely and clearly, or I wouldn't get anywhere. Vladimír said that we have to try to be in the right place at the right time - that's a very difficult task, and I'm constantly trying to do that. And I learned one more important thing while studying there: I need to listen patiently to everybody's opinions and advice, and then completely forget all that when I'm working. If I've succeeded at anything in my life, it's because I've mainly listened to myself. I know that makes me sound completely ignorant, but to a certain extent that's simply how it has to be. The proof is that I'm willing to put up with quite a few things in order to do what I want and what I believe in.

You offer solutions to various problems that other people only notice and register. What leads you to do that?

At first it was a way of dealing with my own problems; I didn't expect it to help anybody else. When I was little, I used to draw a lot, but later I tended to make visual records of various processes. My first "events" - drawing with an iron or a vacuum cleaner - didn't solve anything. They were things that mostly created visual records of a specific process. But I was never satisfied merely with depicting things; I wanted the things to come alive and begin to communicate with each other. When I did a project with my grandmother (*It Doesn't Matter*, 2005), at first it never occurred to me that it could be a work of art. Not at all! But at the same time, it was the first time I realized that my solution could actually be a guide for somebody else. And that was why I decided to present the project at a gallery. And it really worked. Immediately after the exhibition opening, I received a letter from a lady who asked for my advice - she also wanted to draw something with her grandmother, but she didn't know what. So we discussed what they could do together.

You've already mentioned drawing with a vacuum cleaner or an iron. Before your Academy studies, while you were still attending art school, was there anybody who guided you and supervised you?

I very much went my own way, but I was certainly influenced by the teachers I encountered at art school - Pavel Dvorský, Dalibor Chatrný, Dana Chatrná and others. They tried to encourage their students to perceive things in different ways. But the works I created for my Academy entrance exams were all my own. I didn't show them to anybody, and I didn't discuss them with anybody. When I first came for a consultation with Vladimír Kokolia, he didn't say anything about them, so I had a bad feeling about it. At the time, I didn't yet know that when something impresses him, he remains silent.

There are many materials documenting the origins and evolution of a project, but people aren't aware of them all. What's the situation with drawings? You've said that you draw your way to a completed project. How important is drawing to you?

It was only at the Academy that I began to realize that letters are drawings too, and I began to think through drawings. I'm not saying I didn't have that ability before, but I wasn't able to express it in words and integrate it into a coherent whole. I came to that realization through a long, intense process of drawing a model, when I had to concentrate for several hours at a time. It was only thanks to drawing that I learned to concentrate for long periods on a single problem and to immerse myself in several layers of the problem. Initially I jumped around constantly from left to right, and my attention used to wander. I had lots of ideas, I wanted to draw this and that. One of the biggest problems I needed to get rid of was superficiality. I was never able to be like a mole, plunging down into a tunnel and then coming up to the surface again. It needs huge determination to travel to one village many times for a whole year and constantly defend something that nobody understands. Every day for four or five hours, and then again and again. It was drawing that taught me how to do that; thanks to drawing, I'm able not only to think something up, but also to work for a long time on something and bring it to a satisfactory conclusion. Most people think that you need to read a lot of books on sociology to understand my work, attend lots of lectures, have a good knowledge of literature and so on - but of course that's not true at all. You simply need to learn to look. Kokolia taught me that when I'm looking at a figure, I don't need to draw that figure, but I can draw the distance between myself and the figure, I can draw the background behind it, or many other things. And I taught him (at least I hope so) that the drawn figure can actually step outside the paper and turn everything upside down.

Can you identify something that you devote most attention to when creating an event?

Most of my energy is burned up by coming up with the idea. Paradoxically it gets worse as I get older, though people close to me would probably say that I do a lot of things. Nevertheless, it still takes a lot of effort for me to reach that state in which I suddenly see things from all sides - the divine view. Sometimes somebody will ask me: "You have so many ideas - how do you think them all up?" But the thing is that they're not actually ideas at all. I always remember the months of work when I draw, let's say, a bin from fifteen different angles, then I ask people about it, and so on. I'd like to be able to come up with ideas in just a week - I really would love that more than anything. Often it takes a month before I manage to shake off the standard patterns of thinking and ways of perceiving things. The way I do it is that I gradually get rid of as many things as possible, and that's the part of the process that takes the longest. With new projects, I first think of principles that I already know, and that I need to transcend. So logically it gets more and more difficult. And I'm also not satisfied with how things worked ten years ago. As a result, I place more demands on my things, and on myself too.

ZISKY 2018 GUVUO

ACQUISITIONS 2018 GUVUO

Zakoupeno s podporou
Ministerstva kultury ČR

Purchased with support from the
Czech Republic Ministry of Culture

Kateřina Šedá
BEDŘICHOVICKÝ POLEDNÍK
THE BEDŘICHOVICE MERIDIAN
06 11 2019 - 26 01 2020

Kurátor / Curator: Yvona Ferencová

Texty / Texts: Yvona Ferencová, Kateřina Šedá

Architektonické řešení / Architectural design: Yvette Vašourková

Grafický design / Graphic designers: Robert V. Novák, Zuzana Burgrová, Kristína Drinková

Propagace / Promotion: Jana Malášek Šrubařová, Magdaléna Staňková

Redakce / Editor: Eva Hrubá

Překlady / Translator: Christopher Hopkinson

Fotografie / Photographs: Michal Hladík, Martin Hlavica, Martina Kudlíková, Kateřina Šedá, Kamil Till

Náklad / Print run: 1000 kusů / copies

Vydala Galerie výtvarného umění v Ostravě, 2019 /

Published by the Gallery of Fine Arts in Ostrava, 2019

ISBN 978-80-87405-51-2

Prohlídka s kurátorkou se uskuteční 21. 11. 2019 v 16.30 h /

A guided tour with the exhibition curator will take place on 21 November 2019 at 4.30 p.m.

Prohlídka s autorkou se uskuteční 15. 1. 2020 v 16.30 h /

A guided tour with the author will take place on 15 January 2020 at 4.30 p.m.

Záštitu nad výstavou převzali první náměstek hejtmana Moravskoslezského kraje Lukáš Curylo a Michaela Trněná, starostka města Šlapanice. / The patrons of the exhibition are Lukáš Curylo, First Deputy Governon of the Moravian-Silesian Region and Michaela Trněná, Mayor of Šlapanice

GVUO

Dům umění, Jurečkova 9
702 00, Ostrava
T: +420 596 115 425
otevřeno: út-ne 10-18h

House of Art, Jurečkova 9
702 00, Ostrava, CZ
T: +420 596 115 425
open: Tues- Sun 10 a.m. - 6 p.m.

gvuo.cz

Partneři
Partners

Mediaální partneři
Media partners

→ BEDŘICHOVICE NAD TEMŽÍ - REVITALIZACE NÁVSI
A KULTURNÍHO DOMU
BEDŘICHOVICE UPON THAMES - REVITALIZATION
OF THE VILLAGE SQUARE AND COMMUNITY CENTRE
foto / photographs: Martin Hlavica, Kamil Till

OD NEVIDÍM DO NEVIDÍM

Rok realizace: 2011-2015

Lokalita: Bedřichovice, Česká republika; Londýn, Velká Británie

Účastníci: obyvatelé obce Bedřichovice, 80 britských malířů

Texty: Kateřina Šedá, Aleš Palán, David Ondra, obyvatelé Bedřichovic

Kresby: Kateřina Šedá, obyvatelé Bedřichovic, 80 britských malířů, studenti AVU

Grafická úprava materiálů: Radim Peško, Kateřina Šedá

Fotografie: Michal Hladík, Martin Hlavica, Kateřina Šedá, David Ondra, Tereza Havlinková,
Roman Franc, obyvatelé Bedřichovic a další

Realizační tým: Kateřina Šedá, David Ondra a spousta dalších lidí

Jednotlivé akce projektu iniciovaly a podpořily: Tate Modern, International Modern and
Contemporary Art, kurátorka: Catherine Wood; Franco Soffiantino Contemporary Art Productions
(www.francosoffiantino.it); Moravská galerie v Brně, kurátorka: Yvona Ferencová; Ministerstvo
kultury ČR; město Šlapanice a další.

BEDŘICHOVICE NAD TEMŽÍ - REVITALIZACE NÁVSI A KULTURNÍHO DOMU

Autor koncepce: Kateřina Šedá

Vizuální identita: Radim Peško

Architektonické řešení návsi: Jitka Ressoová / Ellement

Architektonické řešení kulturního domu: Tomáš Dvořák

Architektonické řešení návsi a kulturního domu: David Zajíček

Projekt revitalizace návsi a kulturního domu je financován ze zdrojů ROP Jihovýchod a města Šlapanice.

FROM MORNING TILL NIGHT

Project period: 2011-2015

Locations: Bedřichovice, Czech Republic; London, England

Participants: people from the village of Bedřichovice, 80 British painters

Texts: Kateřina Šedá, Aleš Palán, David Ondra, people from Bedřichovice

Drawings: Kateřina Šedá, people from Bedřichovice, 80 British painters, students from the Prague
Academy of Fine Arts

Graphics: Radim Peško, Kateřina Šedá

Photographs: Michal Hladík, Martin Hlavica, Kateřina Šedá, David Ondra, Tereza Havlinková,
Roman Franc, people from Bedřichovice and others

Project team: Kateřina Šedá, David Ondra and many other people

Individual events held as part of the project were initiated and supported by: Tate Modern,
International Modern and Contemporary Art, curator: Catherine Wood; Franco Soffiantino Contemporary
Art Productions (www.francosoffiantino.it); Moravian Gallery in Brno, curator: Yvona Ferencová;
Czech Ministry of Culture; Town of Šlapanice and others.

BEDŘICHOVICE UPON THAMES - REVITALIZATION OF THE VILLAGE SQUARE AND COMMUNITY CENTRE

Concept: Kateřina Šedá

Visual identity: Radim Peško

Architectural design - village square: Jitka Ressoová / Ellement

Architectural design - community centre: Tomáš Dvořák

Architectural design - village square and community centre: David Zajíček

The revitalization project is funded by the ROP South-East and the Town of Šlapanice.